

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1774/2021
31.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3894/20 од 12.02.2021. године, у седници већа која је одржана дана 31.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3894/20 од 12.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1719/19 од 15.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2018. године па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на има накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 45.474,00 динара у року од 8 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев пуномоћника тужиоца да тужилац буде ослобођен плаћања трошкова судских такси у овој правној ствари, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3894/20 од 12.02.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1719/19 од 15.09.2020. године у ставу првом изреке, па је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу другом изреке пресуде Првог

основног суда у Београду ПП 1719/19 од 15.09.2020. године, па је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 45.474,00 динара, а обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије, у Казнено-поправном дому у Решењем тужене преузет је у Управу за извршење затворских санкција почев од 15.05.2008. године. Након преузимања, тужилац је остао нераспоређен, није радно ангажован и наставио је да живи на територији Косова и Метохије. Закључком Владе РС 05 број 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године утврђено је да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган. Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг, ако претходно органу Републике Србије у који се преузимају доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама на Косову и Метохији. Висину досуђеног износа по основу јубиларне награде првостепени суд је утврдио на основу извештаја Републичког завода за статистику о просечној заради без пореза и доприноса по запосленом, исплаћеној у децембру 2017. године. Тужилац је на дан 15.05.2018. године навршио 10 година непрекидног рада у органу државне управе и тиме је остварио право на јубиларну награду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада у радном односу код органа тужене на дан 15.05.2018. године, односно 10 година након преузимања у Министарство правде, Управу за извршење затворских санкција, па је обавезао тужену да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара са припадајућом каматом, колико износи просечна зарада без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за месец децембар 2017. године, у смислу одредбе члана 210. Закона о раду и одредбе члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, број 25/15 ... 34/2018).

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио пресуду првостепеног суда, тако што је тужбени захтев одбио јер тужилац није радио код тужене, односно није био радно ангажован у периоду од преузимања, дана 15.05.2008. године па до 15.05.2018. године, нити му се обрачунавао минули рад, те његов статус преузимањем није био уподобљен статусу државног службеника који није ни имао. По мишљењу другостепеног суда, исплата јубиларне награде везана је за континуирано време проведено на раду код послодавца, што овде није случај, па тужилац нема право на исплату јубиларне награде за 10 година рада код тужене у смислу одредбе члана 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда је правилно.

Одредбом члана 120.став 1.тачка 1. Закон о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005...95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Посебан колективни уговор за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18), у одредби члана 44. став 2. прописује да запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35 и 40 година рада проведених у радном односу у државном органу, органу аутономне покрајине, односно јединици локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остварио право из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају, тужилац је преузет из привремених институција на Косову и Метохији у Управу за извршење кривичних санкција, али је остао нераспоређен јер не постоји радно место на ком је могао да обавља своје задатке. У ситуацији када тужилац није радно ангажован, он нема право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац, од дана преузимања - 15.05.2008. године, није радио. На основу Закључка Владе тужилац је формално у радном односу код тужене са фиксним износом плате али не остварује рад нити му се обрачунава минули рад.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер услов за исплату јубиларне награде није распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима ревизије, одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18) јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса (тачка 1). Није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца, јер би се у том случају право на исплату

јубиларне новчане награде везивало само за радни однос. Поред радног односа потребно, је, односно законом прописано, да запослени и ради, а то овде није случај јер тужилац не ради. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа, што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате тужиоцу без обрачунавања минулог рада. С тим у вези, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић